Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	13C/40/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5113203769
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Rybárik
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2017:5113203769.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudcom JUDr. Jánom Rybárikom v právnej veci: žalobcu: B.. B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XXXX/XX, J., právne zastúpeného AK Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske nám. č. 2, Žilina, IČO: 36 855 278, proti žalovanému: PEREX, a.s., so sídlom Trnavská cesta 39/A, Bratislava, IČO: 00 685 313, právne zastúpený LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Tehelná 25, Bratislava, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V ostatnej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca a Okresný súd Žilina má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku a to osobitným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal ochrany osobnosti proti žalovanému.
V pôvodnej žalobe žiadal, aby sa mu odporca v týždenníku MOMENT na strane 6 ospravedlnil a zároveň žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške v tom čase 2.000.000,- Sk. Neskôr svoju žalobu zmenil a žiadal ospravedlnenie avšak v denníku PRAVDA a nemajetkovú ujmu vo výške 2.000.000,- Sk. Zmenu žaloby odôvodnil v podstate tým, že v pôvodnom článku uverejnenom v týždenníku MOMENT č. 47, kde poukázal na hrubý zásah do práv spojených s právom na ochranu osobnosti, došlo k podstatnej zmene a to tým, že periodikum MOMENT od doby zverejnenia článku prešlo viacerými zmenami od samostatného týždenníka až po jednorazovú neoddeliteľnú prílohu vydania denníka Pravda. Žalovaný je však vydavateľom denníka Pravda, preto žalobca žiadal ospravedlnenie zverejniť v denníku Pravda. Svoju žalobu v podstate odôvodnil tým, že článok, ktorý bol zverejnený v týždenníku MOMENT podsunul čitateľovi nepravdivé a hrubo skreslené informácie o samotnom žalobcovi. Dokonca neskôr podsúval v texte čitateľovi aj protiprávny postup žalobcu ku skutočnostiam, ktoré mal ako šéf odboru hospodárskej kriminálky v Žiline uskutočniť. Čitateľ bol presviedčaný, že porušil všetky právne normy, neobjektívne a nespravodlivo v rozpore s objektívnym právom posudzoval zverenú vec, zneužil svoju právomoc štátneho orgánu a postavenie vyšetrovateľa, nezákonným spôsobom rozhodol tak, že konkrétnu vec - trestné stíhanie voči F.T. zastavil. Čitateľ s údivom konštatuje a prijíma záver z uvedeného článku, že za zastavenie trestného stíhania voči uvedenej osobe získal automobil Octavia a drahý mobilný telefón. Podľa názoru žalobcu v predmetnom článku ho žalovaný hrubo urazil a zasiahol do jeho práv spojených s právom na ochranu osobnosti, ako aj do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.

Bez overenia skutočných podstatných okolností zverejnil článok, ktorý hrubo poškodil dobré meno samotného žalobcu.

2. Žalovaný žiadal žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Nesúhlasil so zmenou
žalobného návrhu a to z toho dôvodu, že týždenník MOMENT, respektíve predmetný článok, proti ktorému sa vedie konanie, bolo spôsobené článkom, ktorý bol uvedený v tomto týždenníku pod č. 47 z roku 1999. Tento týždenník momentálne nefunguje pod svojím názvom. Nič sa na veci nemení, že sa stal súčasťou denníka Pravda. Tento týždenník vychádza s týždennou periodicitou tak, ako vychádzal aj predtým, len sa stal prílohou denníka Pravda. Vychádza v takom istom náklade ako predtým, takže z tohto dôvodu žiadal žalovaný aj zmenu návrhu zamietnuť. Ďalej poukázal na to, že po prvotnom rozhodnutí tunajšieho súdu už bolo uverejnené ospravedlnenie v týždenníku MOMENT a to v máji 2005. Nie je možné, aby sa dva krát ospravedlnil žalobcovi za tú istú vec. Momentálne týždenník MOMENT, ktorý potom neskôr sa stal súčasťou denníka Pravda, teraz nesie názov „ Magazín Pravdy“.

3. Na tomto mieste dáva súd do pozornosti nasledujúce skutočnosti:
Je treba zdôrazniť, že v tejto veci už raz prvostupňový súd rozhodol, a to rozsudkom 2C/69/2000-157 dňa 4.4.2003. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný. Uznesením Krajského súdu /ďalej len KS v Žiline/ 8Co/378/2003 zo dňa 12.2.2004 bolo odvolanie žalovaného odmietnuté. Bolo tak urobené z toho dôvodu, že odvolanie bolo podané oneskorene. Aj proti tomuto uzneseniu žalovaný podal dovolanie, pričom v dovolaní uviedol tú skutočnosť, že svoje odvolanie voči prvostupňovému rozsudku podal včas.
Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /ďalej len NS SR/ 2Cdo/128/2004 dňa 20.septembra 2004 dovolanie žalovaného NS odmietol. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol správne, keď v zmysle § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol toto odvolanie ako oneskorene podané.
Následne, na základe nálezu Ústavného súdu SR tento NS SR č.k. 6Cdo/112/2012 dňa 16.mája 2012 uznesenie KS Žilina z 12.2.2004 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí poukázal predovšetkým na tú skutočnosť, že podané odvolanie nebolo podané oneskorene. Napokon uznesením KS Žilina 8Co/209/2012-331 zo dňa 30.novembra 2012 bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Prvostupňovému súdu vytkol KS predovšetkým to, že rozsudok, ktorý bol vyhlásený na pojednávaní, sa nestotožňuje s tým, čo bolo uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku.
Následne OS Žilina už pod č.k. 13C/40/2013-394 dňa 26.9.2013 opätovne vyhovel žalobnému návrhu žalobcu. Aj proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie.
Napokon KS v Žiline svojím uznesením 8Co/418/2014-460 zo dňa 29.4.2015 opätovne rozsudok OS v spojení s doplňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z tohto uznesenia v podstate vyplýva nasledovné:

Z vykonaného dokazovania prvostupňového súdu neboli zrejmé bližšie okolnosti pracovného života žalobcu v čase uvedeného zásahu napr. vzťahy na pracovisku (výpoveď jeho nadriadeného - riaditeľa Krajského úradu vyšetrovania), dôsledne nebolo objasnené akú funkciu vykonával v čase zásahu a následne až do skončenia služobného pomeru, kedy k tomu došlo, z akých dôvodov ako i to, že podľa právneho zástupcu žalobcu bolo tomuto doporučené opustiť policajný zbor. Takisto konštatovanie dopadu publikovaného článku na deti, teda na rodinný život žalobcu vyplývalo len z jeho výpovede, ale nie týchto osôb. Bolo produkované, že tieto zásahy mali aj negatívny zdravotný dopad na manželku žalobcu, pričom ani v tomto smere prvostupňový súd neurobil žiadne dokazovanie. S tým súvisí aj posúdenie výšky nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti žalovaný v odvolaní dôvodne poukázal na to, že výška nemajetkovej ujmy bola bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania rozdielne stanovená v rozsudku okresného súdu v prvom prípade 49.740,88 eur oproti rozsudku v druhom prípade 66.387,84 eur.
Súd druhej inštancie prikázal súdu prvej inštancie, aby sa v prvom rade vysporiada s argumentáciou žalovaného ohľadom splnenia jeho povinnosti uverejniť ospravedlnenie žalobcovi na základe rozsudku okresného súdu v prvom poradí.

4. Súd rešpektujúc rozhodnutie súdu druhej inštancie opätovne vykonal
dokazovanie predovšetkým výsluchom sporových strán, dôsledne rešpektoval jeho príkazy, vypočul predovšetkým svedkov, a to B.. O. Z., M.. B. I., M.. Q. V., Ing. Mgr. B. I. ml., opätovne prečítal doposiaľ zabezpečené listinné dôkazy od sporových strán, predovšetkým sa oboznámil s inkriminovaným článkom týždenníka MOMENT, pripojenou fotodokumentáciou, príslušnými rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, uznesením NS SR, Nálezom ÚS SR, podrobnými lekárskymi správami M.. B. I. a zistil nasledovné:

5. Z výpovede žalobcu vyplýva, že žalovaný, ako vydavateľ týždenníka MOMENT v č. 47 dňa 19.11.1999 na strane 6,7 a 8 uverejnil článok pod názvom „Sudca na odstrel“. Predmetný článok pod odstavcom „Biely golier“ kartograficky informoval o tom, že žalobca B.. B. I. je vyšetrovateľom prípadu, ktorý napriek údajnej vine obvineného Y. T. z podvodu vo výške 122.000.000,- Sk (4.049.658,102 eur) sa ujal vyšetrovania a o necelé tri mesiace trestné stíhanie zastavil a Y. T. bol slobodný. Okrem iného v predmetnom článku, ako to mal zistené aj súd, sa pod odstavcom „Biely golier“ píše, že žalobcovi zrejme vôbec neprekážalo, že s odstupom rokov zrazu svedkovia začali meniť svoje výpovede, že sú evidentne zastrašovaní alebo podplatení a že to celé je veľký podvod. Možno sa len bál, veď Y. T. sprevádzala dosť odstrašujúca povesť násilníka schopného všetkého ... . Možno však bol len slabý. Jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania Y. T. si žalobca napriek svojej povestnej šetrnosti kúpil drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novom motorovom vozidle Octavia.

6. Opätovne súd vypočul sporové strany. Žalobca potvrdil, že v článku boli uvedené samé nepravdy. Pracoval, ako vyšetrovateľ v hospodárskej kriminálke.
Už len veta, že po troch mesiacoch zastavil trestné stíhanie, je absolútna lož. Ďalej tiež nie je pravdou, že v novembri roku 1995 o necelé tri mesiace bol Y. T. slobodný. V tom čase sa mal nenový nachádzať v Brazílii. Bolo tam extradičné konanie, ktoré to potvrdzuje, že tam bola veľmi dlhá lehota, pokým bol len privezený na Slovensko.
Takisto nebolo pravdou, že ako vyšetrovateľ by mal nejakú vedomosť alebo podnet, ktorý by mohol vyvodiť záver, že svedkovia sú zastrašovaní. To isté platí aj o podplácaní svedkov. V prípade, že by sa takéto niečo dialo, určite by sa o tom operatívna skupina polície dozvedela. V tom čase, ako vyšetrovateľ nemal ani vedomosť a ani sa nemal prečo báť nejakej odstrašujúcej povinnosti násilníka Y. T. Takisto sa mu v rozhodujúcom čase nikto nevyhrážal smrťou.
Vo veci Y. T. bolo rozhodnuté právoplatne, a to zastavením trestného stíhania. Podotkol, že právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania to nie je také jednoduché, ako si niekto myslí. Vyšetrovateľ len tak z ničoho nič nemôže právoplatne rozhodnúť o zastavení trestného stíhania. Nad každým zastavením trestného stíhania je dozorujúci prokurátor, s ktorým to bolo prejednané. V konkrétnej veci prebehli viaceré jednania a stanoviská jednak z MF SR, NBS, ktorá sa vyjadrila, že nedošlo ku škode spôsobenej pre štátny rozpočet SR. Dokonca aj MS SR uviedlo, že nemuseli byť ani zmluvy, a rovnako mohli byť aj antidatované. V tomto konkrétnom prípade ohľadne Y. T. sa vyjadrovala aj samotná znalkyňa z odboru ekonomiky. Tá takisto potvrdila jeho konečné závery. Na základe uvedených skutočností následne bola vec prejednaná s krajským prokurátorom a vec až nasledovne po prerokovaní bola zastavená s tým, že štátnemu rozpočtu nevznikla žiadna škoda. Uznesenie o zastavení trestného stíhania bolo vydané dňa 29.10.1998. Ku svojej funkcii sa vyjadril v tom zmysle, že nebol šéfom odboru hospodárskej kriminality v Žiline, bol riaditeľom odboru ekonomickej kriminality na vyšetrovanie, nie na kriminálke, čo je podstatný rozdiel. Čo sa týka telefónu a motorového vozidla značky Octavia uviedol, že áno, že to si kúpil, ale to nemá absolútne žiaden súvis s prejednávním trestným stíhaním voči Y. T.

7. Následne súd, aj vzhľadom na príkaz súdu druhej inštancie vypočul aj priameho nadriadeného v tom čase B.. O. X. ktorý pracoval, ako riaditeľ krajského úradu vyšetrovania. A. vypovedal, že žalobca pracoval na vyšetrovačke už niekoľko rokov. V tom čase, keď vyšiel spomínaný článok, bol riaditeľom odboru vyšetrovania na Krajskom úrade vyšetrovania v Žiline. V tom čase bol B.. I. podplukovník a táto funkcia obnášala aj tie skutočnosti, že naštudoval a prideľoval spisy ostatným vyšetrovateľom svojho odboru a vzhľadom k tomu, že mal aj záujem a vyznal sa v problematike, nechal si aj vyšetrovacie spisy pre seba vyšetrovať. Prípad Y. T. sa jednalo o tzv. ambandling - prevody tovaru alebo len čistej fakturácie medzi podnikateľskými subjektmi SR a ČR. Potom tam dochádzalo v rámci vyúčtovania medzi republikami k výplatám tých peňazí spätne alebo nejakým iným spôsobom. Bolo podozrenie, že prevod tovaru sa nerealizuje v skutočnosti, ale že prebieha len fakturácia medzi týmito subjektmi. Tento prípad bol daný na realizáciu a vyšetroval ho B.. I.. Ako svedok si nespomína koľko rokov to trvalo, lebo mal len rámcové správy. Len si spomínal, že v tejto veci sa vyšetrovalo pomerene dlho, široko, dôsledne sa konzultovali tieto veci so znalcami, viackrát sa to konzultovalo s NBS, lebo tam sa jednalo o vyčíslenie prípadnej škody. Nakoniec ma informoval o tom, že z celkového vyšetrovania tento prípad nenapĺňa alebo sa nevedia preukázať znaky skutkovej podstaty trestného činu a že teda trestné stíhanie zastaví. Bol to pomerne rozsiahly a veľký prípad, náročný. Bolo to konzultované viackrát na krajskej prokuratúre, konzultovalo sa to aj na sekcii vyšetrovania, teda na sekcii kriminalistiky a kriminalisticko-expertíznych činností, kde nad týmto spisom bol vykonávaný dozor, pretože sekcia

vykonávala nad závažnými prípadmi dozor až po úroveň okresu, nielen na úroveň kraja. Podľa jeho vedomostí, trvalo to možno 7 rokov, možno aj viac, pokým bolo trestné stíhanie zastavené. Ako priamy nadriadený nespochybňoval rozhodnutie žalobcu.
Žalobca bol maximálne zodpovedný človek, ktorý nehľadel na pracovnú dobu ani na soboty, nedele a keď bolo potrebné, tak pracoval, študoval spisy, vo voľnom čase sa vzdelával, chodieval na semináre a prednášky. Podľa jeho názoru to bol jednej z najväčších odborníkov v oblasti vyšetrovania ekonomickej trestnej činnosti pre dane na Slovensku. To nespochybňovali ani jeho nadriadení v Bratislave. Aj u nich bol akceptovaný, ako vzdelaný odborník.
Článok, ktorý vyšiel, skutočne prečítal na porade a to z dôvodu, že tento článok vrhal tieň podozrenia z korupčného konania vyšetrovateľa PZ. I napriek tomu, že objasnil celý prípad na porade, tak sa ozývali hlasy medzi kolegami hlavne z kriminálnej polície, že to nebolo všetko v poriadku a že tam treba urobiť poriadok. Možno to bolo z dôvodu tej rivality vtedy medzi samostatnou vyšetrovačkou a kriminálnou políciou. Objasnil to tým, že trestné stíhanie zastavil, tak vyšetrovateľ dospel k názoru, že to, čo tá kriminálna polícia predtým vykonala a šetrila, bolo zle urobené alebo to proste nebol trestný čin a už potom sa začali robiť nepríjemnosti. To isté bolo aj v prípade žalobcu. Samotná kriminálna polícia sa cítila byť dotknutá. Dokonca si spomínal, že žalobcovi sa robili nepríjemnosti také, že mu vnikli do garáže, niečím mu poliali auto a musel ho dať prestriekať. Priznal, že vedel o tom, že žalobca si kúpil motorový vozidlo, ale jemu bolo dobre známe, že jeho podriadený JUDr. I. , veľmi nerozhadzoval peniaze, nepil, nefajčil, jeho manželka riadne pracovala, takže vôbec nebolo prekvapivé, že si mohol dovoliť kúpiť auto alebo mobil. Považoval to zo svojho pohľadu za smiešnosť.
Ďalej zo svedeckej výpovede vyplynulo, že žalobca mal u neho vždy maximálnu dôveru. Nebolo pravdou, že by ho nútili, aby odišiel z PZ. Jeho názor bol taký, aby to ignoroval, radšej bojoval. Samozrejme, že bol pod obrovským tlakom. Ďalej uviedol, že po toľkých rokov práce by ho bez akýchkoľvek diskusií povýšil do hodnosti plukovník. Osobne sa domnieval, že by možno postúpil aj do Bratislavy na MV SR. Takýchto odborníkov na vyšetrovanie v trestných činnostiach tam bolo strašne málo. Napokon sa žalobca rozhodol, že radšej odíde z polície, lebo to nemal ľahké. Odišiel na vlastnú žiadosť so všetkými náležitosťami.
Ďalej svedok vypovedal o osobe Y. T. Táto osoba bola vo všeobecnosti známa osobnosť v Žiline. Pripomenul aj úradný záznam „BLOK“. Tento bol spracovaný B.. M.. - riaditeľom odboru finančnej polície. B.. C. sa mal ministrovi vnútra sťažovať na postup vyšetrovacích orgánov v Žiline v súvislosti s trestným stíhaním Y. T. K tomuto uviedol, že kriminálna polícia na čele s M. C. bola presvedčená o rozsiahlej trestnej činnosti Y. T. Nemohla sa stotožniť s rozhodnutím vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania. Práve z tohto dôvodu boli tieto sťažnosti na ministra vnútra. Podotkol, že názorov ohľadne tohto prípadu bolo viacero. Okrem pána C. tam boli konkrétne zainteresovaní príslušníci, ktorí na tomto prípade spolupracovali. Denno-denne riešili tento prípad či už žalobca alebo finančná polícia. Len názory na záver vyšetrovania, čo vykonali dokazovanie, sa líšili a to je logické.

8. Z rozhodnutia súdu druhej inštancie vyplynulo, že v tomto prípade je
potrebné vypočuť aj blízkych príbuzných žalobcu. Preto súd vypočul manželku žalobcu M.. B. I..

Táto okrem svojej výpovede poskytla súdu rozsiahlu zdravotnú dokumentáciu a vo svojej výpovedi uviedla nasledovné:
Konštatovala, že posledný týždeň pred pojednávaním sa jej opätovne veľmi výrazne zhoršil zdravotný stav. Celý spor, ktorý sa vedie na súde jej veľmi ubližuje. Uverejnenie článku jej spôsobil, ako aj celej rodine, veľkú traumu, zasiahol do ľudskej dôstojnosti celej rodine. Najviac sa to odrazilo na jej zdraví. Ďalej sa to odrazilo aj v jej zamestnaní, proste vo všetkých sférach jej života..
Po zverejnení článku nemohla spávať, stále som na to myslela. Svojho manžela poznala, ako čestného človeka, nemal žiadne priestupky, nevedela si to vysvetliť. Do uvedeného času nikdy nemaródovala, nemala žiadne fyzické ani psychické problémy. Vtedy prekonala srdcovocievne ťažkosti, dokonca mozgovú príhodu a mala aneuryzmu aorty. Vplyvom sústavných niekoľkoročných stresov a traumy sa to vyvinulo do takého štádia ako to už vyššie popisovala. V roku 2001 ako je to tu zdokumentované, skolabovala, zlyhal jej centrálny vestibulárny syndróm.
Jedného dňa sa stalo to, že skolabovala, ledva prišla domov, vracala, krútila sa jej hlava, nebola schopná ísť ani k lekárovi. Bol k nej privolaný lekár a okamžite bola hospitalizovaná. Mala 5 mesačný výpadok z práce. Bol to začiatok veľkých zdravotných problémov. Pri akýchkoľvek stresoch máva závraty. To isté sa opakovalo v roku 2013, kedy bola privolaná ku nej rýchla zdravotná pomoc, pretože mala vysoký krvný tlak, nevedeli ho znížiť ani v nemocnici. Skutočnosti popísané v článku vyčítala svojmu manželovi. Vždy žili skromne oproti ostatným rodinám v ich postavení. Žili v dvojizbovom byte.

Niektorí mali chaty a mnohé iné veci. Pracovala, ako učiteľka, vyučovala malé deti. Cez vyučovanie mala troška energie z tých detí, lebo videla ako napredovali.
Aj deti pochádzajúce z ich manželstva to niesli veľmi ťažko. V rodine vládlo ťažké napätie, manžel bol z toho vystresovaný, ona mala problémy aj v zamestnaní psychického charakteru, čo spôsobili kolegyne. Tieto ju ohovárali, zosmiešňovali, takže to bolo ťažké obdobie. Aj samotné malé deti si robili určité posmešky. Dokonca to vyústilo až do takej miere, že v rodine boli hádky, čo vyvrcholilo až k rozpadu rodiny, ktorá nefungovala a ani manželské spolužitie, bolo to veľmi ťažké. Popísala situáciu, keď jej dcéra nedostala ani internát na vysokej škole v Nitre, hoci Žilinčanom nad 50 km dávali internát automaticky. Syn mal tiež problémy v škole a tiež sa nemohol poriadne učiť, lebo tiež mu všetko vírilo v hlave. Zhrnula to, že sa to odrazilo v jej rodinnom živote. Napokon jej manžel stratil postavenie a dobrý príjem. Následne začal podnikať, ako daňový poradca. Na začiatku musel vložiť nejaké finančné prostriedky do tohto podnikania, zabezpečiť kanceláriu, asistenta. Niekoľko mesiacov nemali zaplatený ani nájom. Ani klientelu nedokázal zohnať z tohto titulu, lebo vo verejnosti bolo známe, čo sa písalo v predmetnom článku. Jej kolegyne v práci sa prestali s ňou rozprávať, spolupracovať, osočovali ju. V práci mala problémy aj zo strany vedenia, prestali jej dávať odmeny, odmietli akceptovať jej prihlášku na kvalifikačnú skúšku.
Čo sa týka zakúpenia motorového vozidla Octavia uviedla, že celý život s manželom žili veľmi skromne, boli šetrní. Potom sa rozhodli zakúpiť si nové motorové vozidlo.
Vo svojej svedeckej výpovedi vyvrátila obvinenia, že zastavenie trestného stíhania voči Y. T. si kúpil jej manžel motorové vozidlo Octavia a mobil.

9. Zhodne vypovedali aj deti žalobcu, a to M.. Q. V.. Táto okrem iného
uviedla, že si dobre pamätá, že v rozhodujúcom čase sa mala pripravovať na štátnice. Reakcie susedov boli veľmi nepríjemné, mali rôzne veci popísané či už na vchodových dverách, alebo na dverách bytu a mali odkazy popísané aj na obchode atď. A keďže susedia chodili okolo, tak si to prečítali, bolo to veľmi nepríjemné. Nepríjemne sa správali, odvracali sa od celej rodiny. Jej rodičia sa stále hádali, boli konflikty a aj mama mala v práci kvôli tomuto problémy. Kolegyne boli tiež nepríjemné, mali narážky, nepríjemne na ňu pozerali. Čo sa týka otca, ten bol veľmi nervózny. Podľa jej názoru z tohto článku, ktorý bol uverejnený v týždenníku MOMENT nepochybne vyplýva, že jej otec zobral úplatok, lebo to aj ona ako čitateľka tak vycítila. Toto sa jej nepáčilo. Podľa jej názoru, všetky tie informácie uvedené v článku boli nepravdivé, prakticky navodzovali úsudok, že jej otec je úplatkár.

Svedok T.. M.. B. I. ml. - syn žalobcu vypovedal prakticky zhodne. V tom čase mal asi 23 alebo 24 rokov, bo na VŠ v 5.ročník. Daný článok opisoval jeho otca ako niekoho, kto nie je hodný svojej pozície tam, kde vtedy pracoval. Jeho sa to hlboko dotklo, pretože si spomínal na chvíle, kedy žili, ako rodina veľmi skromne. Vyrastali celý život v dvojizbovom byte 4 dospelí, mali 20 ročné auto, a pritom iní ľudia už dávno mali autá vymenené, mali štvorizbové byty, mali proste lepšiu životnú úroveň. On, ako študent nemal ani počítač a jeho spolužiaci áno. Rodičia však stále iba šetrili, lebo chceli vylepšiť životné podmienky ich, ako detí. Uviedol, že otec bol známy tým, že bol šetrný. Tento článok sa ho veľmi dotkol, nerozumel tomu, že prečo, kto si také niečo dovolil. Dotklo sa ho to aj kvôli tomu, že jeho priateľské kontakty s najlepšími kamarátmi ochladli. V krátkom čase sa od svojho suseda dozvedel, prečo neurobil štátnicu v riadnom termíne, ale až v náhradnom jesennom termíne. Aj jeho mama mala problémy v škole. Kolegyne ju prestali zdraviť, ignorovali ju. Dospelo to k takému záveru, že v práci skolabovala. V článku bolo popísané, že si kúpil auto a drahý mobilný telefón. Z tohto usúdil, že je to úplatkár a pisateľ tohto článku vlastne podsúval čitateľovi, že je to úplatkár. Vec konzultoval s otcom, ktorý mu povedal, že to, čo je popísané, že nie je pravda. Porozprával mu, že si svoju robotu robí najlepšie ako vie. Na základe rozhovoru uveril svojmu otcovi a verí mu do dnešného dňa.

10. Súd týchto svedkov vypočul, ako to je už vyššie konštatované, najmä, aby sa
ozrejmil zásah do osobnosti samotného žalobcu a jeho cti. Bolo to aj príkazom súdu druhej inštancie. Okrem výsluchu sporových strán a vypočutia svedkov zabezpečil súd zdravotnú dokumentáciu manželky žalovaného.

11. Z prvotného vyšetrenia M.. B. I. zo dňa 16.12.2016 bolo
konštatované, že táto trpí aneuryzmou hrudnej aorty. Z ďalšej lekárskej správy vyplýva, že vzhľadom na rozmer vzostupnej aorty 45 mm stacionárny nález od roku 2009 pretrváva tento zdravotný stav. Zo starších lekárskych správ vyplýva, že 24.4.2011 bola odoslaná urgentne na vyšetrenie z podozrenia na akútny vestibulárny systém.

Zo správy z 27.4.2011 M.. Z. zasa vyplýva, že pacientka bola prijatá pre postupný vývoj rotačného vertiga s nauzeou s prechodnou zvýšenou hypertenziou.
Aj z ďalších lekárskych správ vyplýva, že pacientka pravidelne navštevovala svojho praktického lekára so záverom na postihnutie centrálneho vestibulárneho systému.
Lekárska správa z roku 2013 hovorí vo svojom závere, že okrem iného sa manželka žalobcu lieči aj na hypertenziu.
Súdu bolo doložených množstvo lekárskych správ od manželky žalobcu, a to prakticky od roku 2001 až do roku 2016. Tieto vypovedajú o jej zdravotných problémoch, ktoré nastali po uverejnenom článku, najmä s prihliadnutím na správu ošetrujúceho lekára zo dňa 9.4.1999, ktorý v rámci preventívnej prehliadky nezistil žiadne ochorenia u manželky žalovaného. Prvotné ochorenia začali 30.4.2001.

12. Na tomto mieste súd musí poukázať na to, že článok bol zverejnený 19.11.1999.

13. Z pripojenej fotodokumentácie, ktorú predložil súdu žalobca, je zrejmé a
nespochybňoval to ani žalovaný, ako boli rozširované informácie o ňom po tom, ako vyšiel článok v týždenníku MOMENT. Je nepochybné, že fotky z tohto týždenníka boli vyvesené na rôznych miestach v blízkosti adresy žalobcu, dokonca na autobusovej zastávke, obchode a podobne.

14. Po zhodnotení aj ostatných listinných dôkazov súd dáva do pozornosti, že
tento prípad posudzoval v zmysle nasledujúcich ustanovení Obč. zákonníka.

15. Podľa § 11 O.z. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života
a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavu osobnej povahy.

16. Rovnaké právo zaručuje aj článok 19 ods. 1 zák. č. 460/92 Zb. Ústavy SR s tým, že
s použitím článku 11 Ústavy SR rovnaké právo garantuje aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 v článku 10 ods. 2 uverejnený ako oznámenie pod č. 209/92 Zb.

17. Súd dáva do pozornosti sporovým stranám, že tento spor je evidovaný na
tunajšom súde od 18.1.2009. Prešiel rozhodovaním na súdu prevej inštancie, druhej inštancie, NS SR, ÚS SR. Po tom, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, keď NS odmietol podané dovolanie na základe Nálezu ÚS SR, bolo celé konanie zrušené a opätovne súd začal vykonávať nové dokazovanie v tejto veci.
V čase rozhodovania tunajšieho súdu prakticky uplynulo skoro 18 rokov od tohto prípadu. I napriek novému dokazovaniu, ktoré urobil súd po Náleze ÚS SR, treba zopakovať priebeh predošlých konaní a aj priebeh dokazovania, ktoré tunajší súd vykonal ešte pred rozhodnutím ÚS SR.
Pred zrušením právoplatného rozhodnutia súdu vypočúval aj svedkyňu J. A., ktorá tento článok napísala pre týždenník MOMENT. Táto na pojednávaní vypovedala, že všetky informácie ohľadne žalobcu získala z blízkych zdrojov polície v Bratislave a v Žiline. Jednalo sa o informácie ohľadne, predovšetkým K.., v tom čase sudcu Okresného súdu v Žiline a Y. T. podnikateľa zo Žiliny.
Z úradného záznamu k akcii „BLOK“, ktorý vypracoval príslušník polície pán C., ktorému nemala dôvod nedôverovať, potom spísala celý článok tak, ako bol prezentovaný v týždenníku MOMENT. To znamená, že všetky informácie získala od príslušníka polície pána C., ktorý jej dal k nahliadnutiu aj záznam k predmetným akciám policajného zboru. V ďalšom výsluchu, ako svedkyňa uviedla, že celý proces ohľadne Y. T. a vyšetrovateľa, teda žalobcu, konzultovala s riaditeľom krajského úradu vyšetrovania ešte dňa 12.11.1998.
V tom čase riaditeľ policajného zboru bol nespokojný s priebehom konania a s priebehom vyšetrovania vo veci Y. T. Ďalej svedkyňa priznala, že pokým citovala v článku: „pánovi pplk. vôbec neprekážalo, že to celé je veľký podvod,“ že konkrétna štylizácia je trocha takým bulvárnym zhrnutím toho množstva informácií, ktoré získala v priebehu prípravy na tento článok. Podľa výpovede svedkyne sa táto domnievala, že informácie, ktoré získala prostredníctvom policajných zdrojov sú hodnoverné a tieto informácie sú aj pravdivé. Pripustila, že v niektorých článkoch mohli byť uvedené nesprávne sumy, ktoré poškodzovali štát, resp. konkrétne osoby. Po tom, ako sa dostala k informáciám z policajného zdroja, dospela k názoru, že tieto informácie sú pravdivé a zhodujú sa so skutočnosťou ohľadne žalobcu.

18. Samozrejme, že súd sa oboznámil aj pripojeným úradným záznam k akcii „BLOK“
pre ministra vnútra, z ktorého mal nepochybne zistené, že pravdepodobne riaditeľ odboru finančnej polície pplk. B.. M. C. zaslal v tom čase ministrovi vnútra L. PT. úradný záznam k akcii „K.“, v ktorom

vyslovil podozrenie z trestnej činnosti jednak proti žalobcovi a následne proti P.P. sudcovi tunajšieho súdu. Navyše podozrieval zo spáchania trestnej činnosti aj riaditeľa štátneho rozpočtu Ministerstva financií SR.
Toľko v krátkosti aj z dôkazov, ktoré vykonal súd ešte predtým, ako ÚS SR zrušil právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie.

19. Aj v intenciách súdu druhej inštancie po doplnení dokazovania hodnotil dôkazy,
ktoré už boli vykonané a ktoré nanovo vykonal a musí konštatovať nasledovné:

20. Samotná pisateľka tohto článku vychádzala pri jeho písaní, ako to už bolo
viackrát konštatované, len z vyjadrení niektorých príslušníkov polície. Tieto si ozrejmila bez adekvátneho zhodnotenia. Viac-menej tieto informácia jej poskytol bývalý riaditeľ finančnej polície pán C.. Podozrenia, ktoré boli produkované zo strany pána C., neboli do dnešného dňa žiadnym spôsobom objasnené, nebolo voči žalobcovi ani len začaté trestné stíhanie pre prijatie úplatku alebo nejakej inej výhody.
Samotný svedok B.. Z., ako riaditeľ odboru vyšetrovania uviedol, že bolo denno-dennou praxou, že medzi odborom finančnej polície (teraz kriminálnej polície) a odborom vyšetrovania vznikalo viacero problémov. Kriminálna polícia sa domnievala, že všetky prípady, ktoré objasnila, patria pred súd.
Ako to vyplynulo z jeho svedeckej výpovede, pokým bolo nejaké trestné stíhanie zastavené, pociťovala to finančná polícia ako krivdu voči ich vykonanej práci. Sám svedok to označil ako konkurenčný boj medzi kriminálnou políciou a odborom vyšetrovania. Z tohto dôvodu potom vznikol aj úradný záznam „BLOK“.
Jeho svedecká výpoveď sa v tomto smere javí, ako logická a presvedčivá. Je nepochybné, že niektoré policajné zložky medzi sebou súperia. Niektoré zložky sa cítia byť ukrivdené, že vynaložili množstvo práce na to, aby usvedčili páchateľa a následne odbor vyšetrovania, ako orgán, ktorý rozhoduje o tejto veci, trestné konanie zastaví.
Toto však súd berie, ako bežnú prax v rámci trestného konania. / napr. súd a prokuratúra / Finančná polícia dokumentuje dôkazy, predkladá ich vyšetrovateľovi a tento na základe týchto dôkazov následne rozhodne. V rozhodujúcom čase bola takto postavená hierarchia polície a platí to prakticky až do dnes. Je to vyšetrovateľ, ktorý je „pán“ prípravného konania spolu s dozorujúcim prokurátorom. Nie je možné, aby sa podriaďoval skupine finančnej, prípadne kriminálnej polície a ich názor bral na zreteľ.
Musí vykonať rad dôkazov, procesných úkonov, na základe ktorých potom rozhodne v súlade a so súhlasom príslušného prokurátora. Takto sa to deje v každej demokratickej spoločnosti. Pokým podriadená zložka kritizuje svojho nadriadeného (v tomto prípade finančná polícia a odbor vyšetrovania), nesúhlasí s jeho stanoviskom, je potrebné sa obrátiť na dozorujúceho prokurátora. Ten sám rozhodne, čo je prípustné a čo nie je prípustné v tomto konaní. Žiadna spoločnosť nemôže rozhodovať na základe získaných poznatkov od kriminálnej polície. Sú tu predovšetkým tri zložky prípravného konania - vyšetrovateľ, ktorý v tejto veci rozhoduje, jeho prokurátor, ako dozorujúci orgán a napokon samotný súd. Kriminálna polícia v tom čase finančná polícia alebo nejaká ďalšia odnož nemá právomoc vo veci rozhodovať.
Vzhľadom na uvedené súd úradný záznam „BLOK“ nemohol považovať za objektívny dôkaz, ktorý by napovedal, že vyšetrovateľ, dozorujúci prokurátor pochybili v tejto veci. Toto považuje súd za prvoradé.

21. Čo sa týka otázky, ktorú kládol súd druhej inštancie, akým spôsobom zasiahol
tento článok do osobnej cti a dôstojnosti žalobcu, tak k tomuto uvádza súd nasledovné:
V rámci rozsiahleho dokazovania, bola vypočutá aj svedkyňa J. A., ale predovšetkým rodinní príslušníci žalobcu, ako aj on samotný. V článku odzneli informácie, že vyšetrovateľ po troch mesiacoch zastavil trestné stíhanie. Bolo nepochybne zistené, že toto trestné stíhanie bolo zastavené až po 4-och rokoch. Žalobca, ako vyplynulo z jeho výpovede, v súlade s trestným poriadkom náležite zisťoval skutkový stav vo veci Y. T. S rovnakou starostlivosťou boli objasňované okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech a v oboch smeroch boli vykonané stovky dôkazov s povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Takisto bolo nepochybne zrejmé, vyplýva to aj zo spisového materiálu, že tento článok aj v tomto bode bol nepravdivý, keď bolo uvedené, že krátko na to, ako bolo začaté trestné stíhanie, toto bolo zastavené. Znova to súd zdôrazňuje, trestné stíhanie sa viedlo po dobu 4-och rokov.
Samotný žalovaný namietol, že z inkriminovaného článku absolútne nevyplynulo, že by tieto informácie smerovali voči žalobcovi. V článku boli zverejnené len pravdivé, úplné, korektné informácie a v konaní v žiadnom prípade nebol preukázaný zásah do subjektívnych práv žalobcu, ktorý bol v príčinnej súvislosti práve len so žalovaným článkom v týždenníku MOMENT, ktorý žalobca napádal. Ďalej ešte žalovaný v

záverečnej reči spomínal, že je zásadné iba to, pokým sa uvádzajú nepravdivé tvrdenia o fyzickej osobe, ktoré zasahujú do jej osobnosti.
Prvá vec uvedená v článku MOMENT „sudca na odstrel“ pod uvedením „biely golier“ tretí odsek sa píše - vyšetrovateľ I. trestné stíhanie voči Y. T. zastavil, vraj „tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci“. Z pripojených spisových materiálov je zrejmé, že to nebolo po troch mesiacoch, ale stalo sa tak až po 4-och rokoch objasňovania tejto závažnej trestnej činnosti po odsúhlasení krajského prokurátora.
V ďalšej časti článku sa podsúva čitateľovi, že svedkovia začali meniť svoje výpovede, boli evidentne zastrašovaní alebo podplatení a je to veľký podvod.

22. Na tomto mieste súd dáva do pozornosti, že žalobca tvrdil, že sa mu nikto nevyhrážal, nemal dôvod pochybovať o svedeckých výpovediach a nemal dôvod svedkom neveriť. Žalovaný nepredložil žiadne dôkazy v tom slova zmysle, aby uviedol svedkov, ktorí sa skutočne v tom čase báli alebo boli zastrašovaní alebo bolo podplatení.

23. Z článku je možné vyčítať: „ Možno však bol len slabým, jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania si kúpil napriek svojej šetrnosti drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novej Octavii.“ K tomuto súd uvádza, že táto skutočnosť nebola taktiež žalovaným preukázaná. Práve naopak, žalobca svojou výpoveďou ale aj výpoveďou svojich rodinných príslušníkov vypovedal o tom v akých skromných podmienkach žili. Žili v dvojizbovom byte, sústavne šetrili. Na rozdiel od ostatných vrstovníkov sa snažili zarábať finančné prostriedky pre svoje deti. Mali 20 ročné auto a následne sa rozhodli kúpiť si nové auto, ktoré im bolo neskôr poškodené a žalobca si kúpil aj mobilný telefón, čo je úplne normálna vec. Tieto skutočnosti však žalovaný nedokázal preukázať, že žalobca získal nejaké finančné prostriedky od tzv. Y. T.

24. Ďalšia konštatácia v tomto článku : „Najvyšší súd SR rozhodol, že zrušenie trestného stíhania bolo v rozpore so zákonom a že sa obnovuje stav, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal.“ Je to ďalšie klamstvo, nakoľko podľa dostupných informácií aj z vypočutia svedkov, a je to známe aj žalovanému, nedošlo k žiadnemu zrušeniu uznesenia, ktorým žalobca zastavil trestné stíhanie. Toto trestné stíhanie je právoplatne skončené.

25. Ďalšie tvrdenie v článku: „ Bývalý vyšetrovateľ I. je dnes šéfom odboru hospodárskej kriminality v Žiline.“ Znova je to nepravdivé tvrdenie. O tomto vypovedal jeho priamy nadriadený, t.j. B.. Z..

26. Pokým vychádzal súd striktne z ust. § 11 O.z., ohľadne osoby, ktorá má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti atď., musel v tomto konkrétnom prípade konštatovať nasledovné:
Súd mal preukázané z výpovede žalobcu ale aj z ďalších listinných dôkazov a navyše súd podotýka, že podľa § 10 ods. 1 zák. č. 81/66 Zb. v tom čase platného o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkov, za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ a v zmysle ods. 3 cit. ustanovenia za ochranu spoločnosti a občanov proti zneužitiu slobody prejavu slova a tlače zodpovedajú solidárne vydavateľ, šéfredaktor, redaktor a autor v rozsahu vyplývajúceho z platných predpisov. Podľa týchto predpisov sa tiež posudzuje povinnosť vydavateľa na náhradu škody spôsobenej organizáciám alebo obsahom periodickej tlače alebo iného hromadného informačného prostriedku.

27. Zo samotného článku, ktorý bol uvedený v týždenníku MOMENT, kde bolo uvedené plné meno vyšetrovateľa, z výpovede svedkyne J. A. ako aj z vyjadrenia žalobcu je nepochybné že tomuto, ako občanovi bola spôsobená týmto článkom a zverejnením takéhoto článku nemajetková ujma. Autorka článku čerpala informácie, ako to sama uviedla, len od šéfa finančnej polície B.. C.. Tieto si ani neoverila a následne zverejnila predmetný článok, kde uviedla celé mená a oboznámila čitateľa so svojimi zisteniami. Sama potvrdila, že vychádzala z informácií, ktoré je boli poskytnuté z policajného zdroja.

28. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, sa jednalo len o podozrenia zo strany B.. C. v tom čase riaditeľa finančnej polície, ktoré neboli nijakým spôsobom preukázané a doposiaľ nebolo ani len začaté trestné stíhanie voči žalobcovi alebo niektorým ostatným osobám, ktorí sú

popisovaní v tomto článku. I napriek tomu na základe takto neoverených informácií redaktora J. A. zverejnila článok v týždenníku MOMENT.
Redaktora bez bližšieho overenia si náležitosti, bez dania priestoru samotnému žalobcovi, zverejnila prezentovaný článok. Súd dáva do pozornosti, že v tomto článku zverejnila jeho plné meno, jeho hodnosť a jeho funkciu. Súd chápe, že v roku 1999 sa jednalo o roky turbulentné, kedy každý z novinárov sa snažil svojím spôsobom presadiť vo svojom týždenníku, denníku alebo v obdobných médiách.
Súdu je aj dobre známe, že v tomto období boli nedostatočne vyhodnocované súvislosti, ktoré prezentovali novinári vo svojich článkoch. Táto skutočnosť však nemôže ovplyvniť súd pri rozhodovaní v tomto prípade. Už vtedy boli vymedzené „mantinely“, ako majú byť zverejňované články, ako majú byť popisované mená, funkcie, resp. označovanie mien a priezvisk prípadných možných páchateľov. Autorka článku sa týmto neriadila, neriadila sa predovšetkým zákonom 81/66 Zb. , ktorý v tom čase platil o periodickej tlači a ostatných hromadných informačných prostriedkoch. Navyše je zarážajúce, že si v tomto článku dovolila obviniť aj iné osoby, ktorých tiež plné mená a priezviská zverejnila bez toho, aby mala nejaké dôkazy a prostriedky o vine popisovaných osôb.
Z výpovede nadriadeného B.. Z. nebolo preukázané, že podriadený - žalobca by porušil interné predpisy MV SR, že by ako policajt zneužíval etiku a morálku policajného zboru. Zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplynuli skutočnosti popisované v článku o žalobcovi, že by zneužil právomoc verejného činiteľa, že jednal proti etike a morálke policajta, že jednak nad rámec svojich služobných povinností. Tvrdené skutočnosti v článku, ako to rozpísal súd vyššie, samotný žalovaný prakticky žiadnym spôsobom nerozporoval. Kládol množstvo otázok žalobcovi a jeho rodinným príslušníkom, ktoré nepotvrdili informácie v uvedenom článku. Bol to žalovaný, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno, aby preukázal, že tvrdenia autorky článku sú pravdivé.
Súd to znova opakuje, ako napr. že trestné stíhanie bolo zastavené po troch mesiacoch. Naopak, bolo zistené, že toto vyšetrovanie trvalo viac ako 4 roky. Ďalšia skutočnosť, že si kúpil drahý mobil a motorové vozidlo Octavia. Týmto bolo čitateľovi podsúvané, že žalobca dostal úplatok od Y. T. Ďalšia skutočnosť, že NS SR rozhodnutie odboru vyšetrovania zrušil, čo je znova nepravdivá skutočnosť. Toto žalovaný žiadnym spôsobom neobjasnil.
Súd uvádza, že od samého začiatku boli robené v tomto konaní prieťahy. Žalovaný sústavne namietal sudcov tunajšieho súdu, robil prieťahy v konaní s tým, že sa nezúčastňoval pojednávania. Až následne potom vyšiel so skutočnosťami, ktoré nemajú oporu v zákone. Podľa názoru súdu z jeho strany ide len o účelovú obranu.

29. Súd po rozhodnutí ÚS SR vykonal ďalšie dokazovanie, predovšetkým výsluchom
rodinných príslušníkov žalobcu. Aj z týchto výpovedí vyplynulo, že tomuto vznikla nemajetková ujma tým, že stratil vážnosť u občanov. Článok bol vyvesovaný a nalepovaný na autobusových zastávkach v mieste jeho bydliska, ako aj na vchode jeho pracoviska, či v budove KR PZ v Žiline. Článok bol vyvesený na vchodových dverách ZŠ Vlčince II., a to s nápisom „I. úplatkár“. Článok bol vyvesený aj na nástenke vo vchode domu synovca žalobcu v Martine, Tajovského č. 4. Žalobca vykonával prednáškovú činnosť, kde inštitúcie odmietali žalobcu, ako lektora v ďalšej prednáškovej činnosti a to s odmlčaním sa, resp. oznámením písomnou formou vyjadrujúcou stratu dôvery v súvislosti s článkom uverejneným v predmetnom týždenníku MOMENT.
Na pracovisku bol článok riaditeľom KÚ vyšetrovania PZ Žilina prečítaný a vyvolal opovrhnutie kolegov, ochladenie kolegiálnych vzťahov a stratu dobrej spolupráce s ostatnými súčasťami policajného zboru. Navyše počas vykonania svojej profesionálnej činnosti na úseku vyšetrovania osoby, ktoré sám obvinil, zasielali listy súvisiace s článkom s tým, že žiadajú, aby žalobca bol z ich prípadu odvolaný, čo zjavne využívali vo svoj prospech. Toto mal súd nepochybne preukázané z priloženej fotodokumentácie, listu žalobcu zo dňa 27.12.1999 ako aj z listu žalobcu KÚV: PZ zo dňa 12.1.2000. O tomto podrobne vypovedal aj svedok B.. T. Z..

30. Žalovaný hrubo porušil svoju novinársku česť tým, že vydal článok, ktorý hrubo
osočil žalobcu, spochybnil jeho dôveru, jeho mravnosť, etickosť k danému problému. Článok, ktorý bo zverejnený, vychádzal len z podozrení ako takých, ktoré boli získané z okruhu policajných zdrojov (B.. C.). Už to bolo spomínané, že vôbec nebolo preukázané, že necelé tri mesiace po tom, ako žalobca sa ujal uvedeného vyšetrovania, bol Y. T. slobodný. Takisto nebolo preukázané, že svedkovia boli zastrašovaní, takisto nebolo preukázané, že NS SR jeho uznesenie zrušil. Žalobca aj na pojednávaní dokazoval, že v tejto veci bol úplne objektívny, nebol nikým zastrašovaný a nikým ovplyvňovaný. Nebola preukázaná príčinná súvislosť so zakúpením si motorového vozidla Octavia, či mobilného telefónu a vyšetrovaním Y. T. O tomto vypovedala jeho manželka, ako aj jeho deti. Sami sa čudovali prečo žijú v

takýchto podmienkach. Bolo deťom vysvetľované, že šetria peniaze na ich štúdiá a na ich ďalší pokojný život. To, že si žalobca kúpil motorové vozidlo značky Octavia a mobilný telefón, bolo to na strane žalovaného, aby preukázal príčinnú súvislosť, nejaké vklady v bankách, alebo nejakým iným spôsobom, že tieto finančné prostriedky získal od obvineného Y. T. Znova to boli však len podsúvané informácie pre čitateľov.

31. Po zhrnutí týchto informácií, dôkazov, ktoré boli produkované, musí súd konštatovať, že boli naplnené všetky znaky v zmysle ust. § 11 O.z., že došlo k narušeniu dôstojnosti a cti pána žalobcu.

32. Podľa § 13 ods. 1/ a 2/ O.z., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

33. Podľa ods. 2/ tohto ustanovenia, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

34. V zmysle tohto ustanovenia postupoval súd, keď zistil, že bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu. V žiadnom prípade nemohol sa súd stotožniť s názorom žalovaného, že v konkrétnom prípade je možné, aby bolo dané žalobcovi primerané zadosťučinenie, resp. aby sa odstránili následky zásahov.
Súd už konštatoval, akým spôsobom bola poškodená dobrá povesť žalobcu. Takisto konštatoval v akej značnej miere bola znížená dôstojnosť jeho fyzickej osoby. Jednalo sa predovšetkým o samotnú prácu vyšetrovateľa. Samotný kolegovia ho začali podozrievať, že v konkrétnom prípade zobral úplatok. Takisto sa jednalo o jeho susedov, ktorí sa ho stránili, bočili od neho. Situácia v rodine bola veľmi napätá, jeho manželka to veľmi ťažko znášalo, čo sa odzrkadlilo aj na jej zdravotnom stave. Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že jej zdravotný stav predovšetkým spočíval vo fyzických problémoch, ale i napriek tomu musí súd dať do pozornosti, že tieto jej fyzické problémy - vysoký tlak, aneuryzma, narušenie centrálne vestibulárneho systému, tak tieto ochorenia mohli, i keď súd poznamenáva, že nie je znalcom, spôsobiť aj okolnosti, ktoré boli predmetnom a sú predmetom tohto konania (najmä keď dáva do pozornosti súd preventívnu prehliadku z 9.4.1999, kedy bola manželka žalobcu po zdravotnej stránke v poriadku). Vo všeobecnosti je známe, že každému zdravotnému problému predchádzajú určité obtiaže, najmä psychického charakteru.
Z výpovede žalobcových deti vyplynulo, ako ťažko prežívali túto situáciu v rodine. Dcéra študovala na VŠ, nedostala internát. Jeho syn sa neskôr dozvedel, že neurobil štátnicovú skúšku len z dôvodu spomínaného článku, o čom mu rozprával jeho sused. Manželka žalobcu vypovedala o tom akým spôsobom bola v škole doslovne ponižovaná, kolegyne sa jej smiali, robili posmešky, prestala mať s nimi kontakty. Celkový tlak spoločnosti v blízkom okruhu žalobcu v dôsledku uvedeného článku musel byť pre žalobcu doslovne neznesiteľný. O tom vypovedali jeho blízki príbuzní.

35. Súd ustaľuje, že boli hrubo porušené základné práva občana na ochranu svojej osobnosti. Boli zverejnené údaje a verejnosť bola informovaná o nezákonnom postupe žalobcu, pričom toto nebolo v konaní vôbec preukázané a súd ani nezistil žiadnu protiprávnosť konania žalobcu v prípade obvineného Y. T. Pokým zastavil trestné stíhanie voči Y. T., proti takémuto uzneseniu mohol v akomkoľvek štádiu podať sťažnosť prokurátor. Ten však nič také neučinil. Práve naopak, odobril postup vyšetrovateľa. Žalovaný, ktorý zverejnil článok v týždenníku MOMENT bez toho, aby si overil konkrétne údaje, porušil Ústavu SR a základné práva občana tejto republiky. Žiadny občan SR nemôže byť dehonestovaný za to, že vykonáva svoju prácu zodpovedne, profesionálne.
Žalovaný ani jediným dôkazom nepreukázal oprávnenosť článku, resp. pravdivosť tohto článku o osobe žalobcu. To už súd spomínal vyššie. Tento článok nemožno vyhodnocovať tak, že sa jednalo o oprávnenú kritiku alebo o úsudok novinárky a jej vyslovenie názoru na osobu vyšetrovateľa. Týmto článkom veľmi hrubo poškodila žalobcovu česť.

36. Už na začiatku súd spomínal, že to bol žalovaný, ktorý žiadal, aby súd doplnil dokazovanie výsluchom svedka B.. M. C. - bývalého riaditeľa finančnej polície. Tento návrh súd opätovne zamietol. Výsluch tohto svedka sa javil súdu ako nadbytočný. Svedok by buď potvrdil, že poskytol tieto informácie redaktorke J. A., alebo by toto poprel. Nič by to nezmenilo na dôkaznej situácii, že článok

bol v týždenníku MOMENT zverejnený. Je jasné, že to bol riaditeľ finančnej polície, ktorý napísal úradný záznam „BLOK“, ktorý zaslal vtedajšiemu ministrovi vnútra L. O.. G. súdu nie je ani známe, či B.. M. C. naďalej pracuje v radoch polície. Od podania žalobného návrhu uplynulo skoro 18 rokov.
Ďalej žalovaný opätovne žiadal, aby súd zisťoval na dopravnom inšpektoráte kedy žalobca nadobudol motorové vozidlo značky škoda Octavia. Aj tento dôkaz sa javil súdu ako nadbytočný. Pokým by mal aj súd preukázané, v ktorý konkrétny deň zakúpil motorové vozidlo, nenaznačilo by to nič o tom, že finančné prostriedky boli získané z nepoctivo získaných zdrojov.
Aj v pôvodnom a aj v terajšom konaní žiadal, aby si súd vyžiadal jeho osobný spis z MV SR. Súdu do vyhlásenia rozsudku nebolo zrejmé na základe čoho si má vyžiadať tento spis žalobcu, ktorý už dávno nie je príslušníkom PZ a čo by sa dalo z tohto služobného spisu zistiť, či už jeho odmeny alebo jeho potrestania.
V tomto smere zasa dáva do pozornosti výsluch svedka B.. Z. - priameho nadriadeného žalobcu. Tento ozrejmil súdu kde žalobca pracoval, na akej pozícii, akú mal hodnosť a tento aj zhodnotil jeho morálne a kvalifikačné predpoklady na výkon funkcie riaditeľa odboru vyšetrovania. Napokon v samotnej záverečnej reči žalovaný uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, preto sa už súd s pôvodnými návrhmi, ktoré boli v predošlom konaní predkladané, ani nezapodieval.

37. Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol významný najmä
dopad na profesionálny a kariérny život žalobcu, , ktorý z hľadiska nepravdivých informácií bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených a kolegov nútený ukončiť služobný pomer. Jeho kariérny postup bol zastavený, dosiahol hodnosť pplk. Je pravdou, že jeho priamy nadriadený ho vyzýval, aby zotrval v práci, ustál tieto tlaky, avšak sám svedok uviedol, že vzhľadom aj na vyšetrované osoby, ako aj vzhľadom na obor kriminálnej polície a tlaky z tohto odboru pochopil jeho rozhodnutie, že ukončí svoju činnosť v policajnom zbore.
Významným bol aj sociálny aspekt, ako dopad na žalobcu, kedy dosahoval príjem v tom čase 30.000,-Sk (995,82 eur). Po ukončená služobného pomeru v priamej príčinnej súvislosti s predmetným článkom, bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby náhodným príjmom a budovaním nového spoločenského a sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, zaškoľovaním a štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory. V tejto súvislosti vypovedala aj jeho manželka, ktorá potvrdila, že viacero mesiacov nemali zaplatené poplatky z titulu užívanie bytu. Spočiatku jeho noví klienti mu vôbec nedôverovali, a to v súvislosti so spomínaným článkom. Žalobca doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj, ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Žalobca doložil súdu aj argumenty a listiny dosvedčujúce negatívny zdravotný dopad na jeho manželku, čo už súd vyššie spomínal.

38. Súd ohľadne výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa dôsledne riadil
dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami t.j. závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalobca si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz a nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým faktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na osobnosť žalobcu. Je si potrebné uvedomiť, že len na základe jedného článku prišiel žalobca prakticky o celú svoju životnú kariéru. Články v týždenníku MOMENT boli povylepované dokonca v Martine, na obchodoch, autobusových zastávkach a týmto spôsobom zanechali na žalobcovi a jeho rodine veľkú traumu. Súd si tieto závažné skutočnosti dôsledne uvedomoval a nemal pochybnosti o priznaní nemajetkovej ujmy tak, ako ju žiadal žalobca.

39. Čo sa týka ospravedlnenia, aby súd opätovne rozhodoval o ospravedlnení, ktoré
bude uvedené v denníku Pravda, tak na tomto mieste uvádza, priznali to aj sporové strany, že toto ospravedlnenie už bolo uverejnené. Bolo by neprimerané, aby súd zaviazal žalovaného opätovne k takémuto ospravedlneniu. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, potvrdil to aj žalobca, že táto mu bola v plnom rozsahu vyplatená. Súd však dáva do pozornosti rozhodnutie ÚS SR, ktorý všetky rozhodnutia všeobecných súdov zrušil. Práve preto bolo potrebné o nemajetkovej ujme ako takej opätovne rozhodnúť, pretože by vznikol problém ohľadom priznania tohto nároku. Je zrejmé, že táto nemajetková ujma bola vyplatená, avšak po zrušení rozsudkov všeobecných súdov by vzniklo právo žalovanému na navrátenie tejto ujmy.

40. O trovách konania rozhodoval súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP - súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V tomto konaní mal plný úspech žalobca, a preto mu priznal trovy konania v rozsahu 100%.

41. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.
Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.
Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.
Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.
Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.
Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).